

KAPITOLA PRVNÍ

Raddleův statek

Lidé z Malého Visánku tomu stavení dosud říkali Raddleův statek, i když od časů, kdy tam Raddleovi opravdu žili, uplynula spousta let. Stál na kopci nad vesnicí a několik oken měl zabedněných, na střeše chyběly tašky a po průčelí se nezadržitelně rozrůstal břecťan. Kdysi to býval krásný panský dům, nejspíš největší a nejhonosnější budova na míle daleko; teď však byl vlhký, zpustlý a neobydlený.

Všichni z Malého Visánku svorně tvrdili, že starý dům jim nahání husí kůži. Před půl stoletím se tam stalo něco podivného a hrůzného a starší vesničané to pořád s oblibou přetřásali, když neměli o čem jiném tlachat. Probírali tu starou událost tolikrát a v tolika věcech ji vylepšili, že už nikdo s určitostí nevěděl, jak to vlastně bylo doopravdy. Všechny ty historky ovšem začínaly stejně: před padesáti lety, kdy byl Raddleův statek ještě udržovaný a vzhledný, vstoupila za úsvitu jednoho krásného letního dne do salonu služebná a našla všechny tři Raddleovy mrtvé.

S vrískotem vyběhla ven a cestou dolů do vesnice zburcovala kdekoho.

„Oni tam všichni tři leží s otevřenýma očima! Jsou studený jako led, tak jak se oblíkli k večeri!“

Zavolali policii a šokovaný Malý Visánek ovládla zvědavost a špatně skrývané vzrušení. Nikdo se nenamáhal předstírat, že by Raddleovy nějak zvlášť litoval, poněvadž byli víc než neoblíbeni. Staří manželé Raddleovi byli bohatí, povýšení a hrubí, a o Tomovi, jejich dospělém synovi, to platilo dvojnásob. Vesničany zajímalo jediné – kdo je zavraždil. Bylo jasné, že tři očividně zdraví lidé ten večer nezemřeli přirozenou smrtí.

V místním hostinci U Oběšence bylo ten večer nabito. Celá vesnice se sešla, aby ty mordy náležitě probrala, a nikdo nelitoval, že nezůstal sedět doma. Znenadání mezi ně přiběhla kuchařka od Raddleů, a když všichni ztichli, jako když utne, oznámila jim, že policie právě zatkla Franka Bryce.

„Franka?!“ vykřiklo několik vesničanů. „To snad ne!“

Frank Bryce byl zahradník Raddleových. Bydlel sám ve zchátralé chalupě u Raddleova statku. Z války se vrátil s pochroumanou nohou a s hlubokým odporem ke každé větší sešlosti a hluku, a od té doby u Raddleových zahradičil.

Všichni se div nepřetrhli, aby kuchařce zaplatili skleničku a mohli si vyslechnout podrobnosti.

„Vždycky jsem říkala, že je divnej,“ vykládala dychtivým posluchačům po čtvrtém kalíšku sherry. „Byl takovej netýkavej. Vím dobře, kolikrát jsem mu nabídla šálek čaje, a on dělal, jako bych ho kdovíjak obtěžovala. Prostě o nás vůbec nestál.“

„Ale jděte,“ namítla nějaká žena u nálevního pultu. „Frank

za války setsakra zkusil, takže si potrpí na klid. To přece ještě není důvod –“

„A kdo jiný než on měl ještě klíč k zadním dveřím?“ odsekla kuchařka. „Co já pamatuju, záložní klíč vždycky visel u něho v chalupě! Včera večer nikdo nevylomil dveře, ani žádné okno nerozbil! Frankovi úplně stačilo, aby se přikrad k panskému domu, když už jsme všichni spali...“

Vesničané si mezi sebou vyměnili ponuré pohledy.

„Mně se ten člověk nikdy nezdál, to je pravda,“ zamručel jeden muž u nálevního pultu.

„To s ním udělala ta válka, řek bych,“ prohlásil hostinský.

„Vidíš, Dot? Neříkala jsem ti, že bych si Franka rozhodně nechtěla znepřátelit?“ ozvala se rozrušená žena v koutě.

„Vždycky byl hroznej prudina,“ přisvědčila Dot horlivě.

„Pamatuju, že když byl ještě malej...“

Druhý den ráno už v Malém Visánku málokdo pochyboval, že Frank Bryce Raddleovy zabil.

Zato v sousedním městě, ve Velkém Visánku, Frank v temné a špinavé policejní stanici znovu a znovu tvrdošijně opakoval, že je nevinný a že toho dne, kdy Raddleovi zahynuli, zahlédl v okolí domu akorát nějakého výrostka, černovlasého a bledého, který určitě nebyl zdejší. Nikdo z vesnice však žádného takového chlapce neviděl, takže policisté byli přesvědčeni, že si to Frank vymyslel.

A potom, když už to s ním vypadalo hodně zle, přišla pitevní zpráva a všechno změnila.

Podivnější zprávu policisté nikdy v životě nečetli. Tým lékařů ohledal těla mrtvých a seznal, že nikdo z Raddleových

nebyl otráven, proboden, zastřelen, uškrcen ani zardoušen a že (pokud to mohli posoudit) jim nikdo nezkřivil ani vlásek. Všichni tři – konstatovala zpráva v neklamně zmateném tónu – vypadali naprosto zdravě, až na to, že byli po smrti. Lékaři samozřejmě postřehli (jako by na mrtvých chtěli za každou cenu něco najít), že měli ve tváři zděšení – ale jak řekli zklamaní policisté, kdo to kdy slyšel, aby tři lidi vyděsil někdo až k smrti?

Jelikož neexistoval žádný důkaz, že se jednalo o vraždu, museli policisté Franka propustit. Raddleovy pochovali na hřbitově v Malém Visánku, a zvědavci ještě nějaký čas vyhledávali jejich hroby. Frank Bryce se k všeobecnému překvapení vrátil do své chalupy u Raddleova statku, podezření se ovšem nezbažil.

„Podle mě je určitě zabil on, ať si policie říká, co chce,“ prohlašovala Dot U Oběsence. „A kdyby v sobě měl špetku slušnosti, odstěhoval by se někam pryč. Musí přece vědět, že my víme, že to udělal.“

Jenže Frank se neodstěhoval. Zůstal ve Visánku a staral se o zahradu další rodině, která se usadila na Raddleově statku, a pak ještě další – nikdo tam totiž dlouho nevydržel. Možná za to zčásti mohl i Frank: každý nový majitel říkal, že na něj statek působí tísnivě, a tak panský dům, v kterém se přestalo bydlet, začal chátrat.

Zámožný muž, kterému teď Raddleův statek patřil, tu ani nebydlel ani ho nijak nevyužíval. Ve vsi se říkalo, že si ho drží „z daňových důvodů“, i když nikdo neměl valnou představu, co

to má znamenat. Zámožný majitel Frankovi nadále platil za to, že se stará o zahradu – tomu ovšem táhlo už na pětasedmdesát, byl skoro hluchý a na bolavou nohu pajdal stále víc. Přesto ho vídali, jak se rýpá v květinových záhonech, i když ho plevel pomalu, ale jistě zmáhal.

Plevel ostatně nebyl jediný nepřítel, s kterým se Frank musel potýkat. Kluci z vesnice si zvykli házet do oken Raddleova statku kameny a taky jezdili na kolech po trávníku, jež starý muž s takovou námahou udržoval. Jednou či dvakrát se dokonce odvážili vloupat do starého statku: věděli, jak Frankovi na domě i na pozemcích záleží, a bavili se, když kulhal po zahradě, hrozil jim holí a skřehotavým hlasem na ně křičel. Frank sám byl přesvědčen, že ho takhle týrají, protože si o něm stejně jako jejich rodiče a prarodiče myslí, že je vrah. A když se jedné srpnové noci probudil a spatřil ve starém domě něco velice podivného, domníval se prostě, že kluci ho jako vždy chtějí potrápřit a zašli zas o kousek dál.

Vlastně ho probudila nemocná noha; bolela ho víc než bylo obvyklé v jeho stařeckosti. Vstal a dobelhal se po schodech dolů do kuchyně s tím, že si znovu naplní ohřívací láhev, aby bolest v zatuhlém koleně aspoň trochu polevila. Jak stál u dřezu a naléval vodu do konvice, podíval se k Raddleovu statku a spatřil, že v hořejších oknech blikají světélka. Ihned mu bylo jasné, co se stalo: kluci se už zas vlámali do domu, a podle toho, jak světélka třepetavě poskakovala, nejspíš zapálili oheň. Frank neměl telefon a k policii beztak cítil hlubokou nedůvěru od dob, kdy ho kvůli smrti Raddleových zatkli a vyslýchali. Teď honem postavil konvici zpátky a vystoupal po schodech

tak rychle, jak mu to nemocná noha dovolovala. Zanedlouho byl znovu v kuchyni, teď už oblečený, a z háčku u dveří sundal rezavý starý klíč. Vzal si hůl, kterou měl opřenou o zeď, a vydal se do tmy.

Hlavní vchod do Raddleova statku ani žádné okno zřejmě nikdo nevypáčil. Frank se dobelhal dozadu, až našel dveře skoro úplně zarostlé břechtanem, vytáhl starý klíč, zastrčil ho do zámku a potichu otevřel.

Stál teď v prostorné kuchyni. Nebyl tu už kolik let, přesto však si i v té tmě dokázal vybavit, kde jsou dveře do předsíně, a tápavě se tím směrem vydal. Při každém nadechnutí cítil pach hniloby a rozkladu, a napínal sluch, aby postřehl jakýkoli zvuk, kroky nebo hlasy shora. Došel do předsíně, kde bylo díky velikým děleným oknům po obou stranách předních dveří vidět o trochu líp, a začal vystupovat po kamenných schodech; byl rád, že na nich je důkladná vrstva prachu, poněvadž jeho kroky ani klapot hole nebylo tolik slyšet.

Na odpočívadle se pustil doprava a okamžitě zjistil, kde vetřelci jsou: úplně na konci chodby byly pootevřené dveře a mihotavé světlo, které jimi proskakovalo ven, vrhalo na černou podlahu dlouhý zlatý stín. Frank se opatrně kradl blíž a blíž a pevně přitom svíral hůl. Když byl ode dveří jenom pár stop, uviděl úzký pruh místnosti před sebou.

Jak teď zjistil, oheň hořel v krbu. To ho překvapilo. Zůstal stát na místě a bedlivě naslouchal mužskému hlasu z pokoje; zněl bázně a ustrašeně.

„V láhvi určitě trochu zbylo, můj Pane, jestli ještě máte hlad.“

„Až později,“ odpověděl druhý mužský hlas – ten ale byl

podivně vysoký a chladný jako náhlý poryv ledového větru, a jakmile ho Frank uslyšel, hned se mu těch pár vlasů, co mu zbývaly v zátylku, úplně zježilo. „Přisuň mě blíž k ohni, Červíčku.“ Frank se natočil ke dveřím pravým uchem, aby líp slyšel. Ozvalo se cinknutí láhve postavené na něco tvrdého, a potom neurčitý, skřípavý zvuk, jak kdosi táhl po podlaze těžké křeslo. Na okamžik zahlédl Frank malého muže, otočeného zády ke dveřím, který strkal křeslo ke krbu. Měl na sobě dlouhý černý plášť a vzadu na hlavě lysinu, a hned mu zase zmizel z očí.

„Kde je Nagini?“ zeptal se chladný hlas.

„Já – já nevím, Pane,“ řekl první hlas nervózně. „Nejspíš si tu trochu obhlíží...“

„Nezapomeň ho podojit, než půjdeme spát, Červíčku,“ přikázal druhý hlas. „V noci mi musíš dát ještě najíst – ta cesta sem mě strašně vyčerpala.“

Frank sraštil obočí, naklonil se lépe slyšícím uchem ještě blíž ke dveřím a usilovně naslouchal. Na okamžik bylo ticho, potom však muž, kterému ten druhý říkal Červíček, znovu promluvil.

„Můj Pane, smím se zeptat, jak dlouho se tu zdržíme?“

„Asi týden,“ odpověděl chladný hlas. „Možná i déle. Je to tu poměrně pohodlné, a k našemu plánu ještě přikročit nemůžeme. Bylo by pošetilé podnikat cokoli, dokud mistrovství světa ve famfrpálu neskončí.“

Frank si strčil zkrivený prst do ucha a zakroutil s ním. Nejspíš tam měl moc mazu, protože zaslechl slovo famfrpál, a to přece vůbec nic neznamenal.